

VAJNA Ádám

Leszek lent a zoknigyárban

*Így szerettem beléd, drága, olthatatlan szerelemmel,
Amíg ki nem lapított a textilgyári nyomóhenger.*

(ősz)

A szüret elmúlt, az eső eleredt, a karneolcsőrű rigóraj tovaszállt,
Mire anyám (drága jó lélek) befeküdt a gyárvárosi klinikára.

Teltek a napok.

A motivációját vesztett Hold felhők mögül pislákoló fénye
Gazdasági fellendülést vetített az első hó alatt roskadozó szőlődombokra.
Soha ilyen gyorsan penész nem futotta be a lekvárt.

(tél)

Szőlődombok, szőlődombok,
Figyeljetek, olyat mondok,
De nem tudok, még nem mondok,
Akkor mondok, ha majd gondnok

Leszek lent a zoknigyárban,
Zoknit varrni jár majd oda,
Zoknit varrni jársz majd oda,
Behajtod és bevarrod a

Zokni szárát, hogy ne fázzon,
Hogy ne fázzon ez az egész
Áldott, édes, independens,
Győztes, erős ország,
S te varrod a foltját.

(tavasz)

A szőlődombok fölött suhanó madarak már rég a textilgyár kapuja fölé fészkelnek.
Anyámat (szegényt) megviselte a tél.
Amíg fölfelé sétálok, kezemben ételhordóját himbálva,
S keresztülvágok a fák közé szorult kövér ködfoszlányok kinyúló karjain,
Csakis arra tudok gondolni, mi lesz a hazai textiliparral.

(nyár)

Hogy lesz-e valami.